

BÁNÓCZI BEÁTA

Pamutszálak

Ez a vers nem rólad szól, hanem arról a kockás kabátodról, amiben először láttalak. Nem téged néztelek, csak a semmibe bambultam, és pont beleestél a látószögembe. Én még gyakorló felnőtt voltam, azt mondtad, úgy áll a kezemben a cigaretta, mint kurváéban a konyhakés. Köhécseltem, mint egy megrepedt kipufogócső – torkomban elnyomott csikkek egymásutánja. Ez a vers nem rólad szól, csak benne hagytalak, miután hiába próbáltalak kiönteni az emlékeimbe ásott lyukakból. Nyers hús voltál, én meg nem állhattam fel, amíg üres nem volt a tányér, de amint nem akart már kilökni magából a gyomrom, soha többé nem vágytam felszippantani a telihold ezüstös giccseit. Hozzád akartam érni, de a karom nem ért át a másfeles sorközön, így a pont a rossz mondat végére került. Ez a vers nem rólad szól, hanem a kockás kabátodról. Már nem hordod, én meg megtanultam letűdözni a cigifüstöt, de azért néha még előfordul, hogy fekete pamutszálakat köhögök fel.